



какъвъ безстрашенъ погледъ има само. Мѣталъ се като лъвъ, Мичо, ехе, като она лъвъ тамъ... А я му вижъ пъкъ формата, каква е, съ какви гайтани е ушита само. А това какво е?

— Сабя! — свѣтнаха очитѣ на момченцето.

— Знаешъ ли, колко остра е била тая сабя, Мичо? Колко турски глави сж треперѣли отъ нея?... 3

Мичо закова погледъ въ картината. Говорѣше му още нѣщо учителтъ, дърпаше го, и другитѣ картини да разгледа, но той нищо не чуваше, гледаше унесено само въ портрета на Левски. Тамъ нѣкъде въ дрѣжката на острата му сабя се лепнаха очитѣ му и не се отлепаха. Гледаха децата въ него и се чудѣха, защо учителтъ му разказва така хубаво, защо го развежда така изъ стаята, като че е кой знае какъвъ.

— Е, Мичо? — сепна се той. — Коя картина ти най-харесва, а?

— Левски, — закова пакъ погледъ въ портрета момчето.

— Ама отъ Левски и отъ оная „Овчарчето“ коя е по-хубава?

— Левски.

— Искашъ ли да ти я дамъ тогава за тебе да си е.

— Искамъ, — свѣтнаха очитѣ му.

Иди донеси тогава оная „Овчарчето“, па ще ти дамъ Левски!

Мичо сведе глава.

— Хайде, Мичо, нищо нѣма да ти правимъ. Харесала ти, взелъ си я. Ха донеси я сега, че е на децата, па си я искатъ. А тая е моя, ще ти я дамъ подаръкъ.

Мичо дигна глава и погледна картината.

— Чакай, азъ да я сваля, та като донесешъ оная, веднага да ти я дамъ. Хайде.

— Ама да не лѣжешъ, учителю! — позасмѣ се Мичо.

— Може ли учителъ да лѣже бе, Мичо? — позасмѣ се и учителтъ. — Ей сега ще я сваля. Ха, ти бѣгай. — И се пресегна да свали картината.

Мичо не дочака, да я свали. Огледа се наоколо, па хукна изъ вратата. И докато учителтъ да укроти разшумѣлитѣ се деца, ето го че дотича съ картината.

— Тая ли е, деца? — разгъна я учителтъ.

— Тая е, тая е. Леелее, какъ я е омачкалъ!

— Нищо. Нали я донесе. Ето ти и на тебе, Мичо, сега Левски. Ще си му направишъ една хубава рамчица и ще си го сложишъ надъ одѣрчето си така, да го гледашъ. Да го гледашъ и да се сѣдвашъ, че той е обесенъ за свободата на българския народъ. Я дайте една гумичка, че тука има нѣщо зацапано. Па Мичо ще иде да донесе и другитѣ нѣща, които е взелъ отъ училището.

Момченцето погледна Левски. Той сякашъ му кимна — Иди! и хукна пакъ изъ вратата. Стаята бѣше грѣмнала отъ викове, когато — притропа въ коридора. Омълчаха се всички.

— Те, това е касичката на второ отдѣление, — измъкна той една тенекиена кутийка отъ джеба си и я постави на масичката — ама паритѣ бате измъкна отъ нея.